

*Vagy csak egy korcs
napraforgó?
Ne vigyük haza?
Elég egy fotó?
Vázánkban majd úgyis újraéled –
leszakítsuk emléknek?
Hogy mentsük meg, kiássuk?
Ettől leszünk mi mások.
Ez elszáradt, rohadjon meg!
Otthon úgyis csak porfogó
a szóban forgó napraforgó.
Harminconéves konyakosmeggy.
Hungarocell Apolló-torzó.*

Anyagi bizonytalanság

*A szerelmes férfi, ha szegény,
nem tud nem gondolni a bűnre.
A szegény lány sem fiatal igazán,
és gondjai józanságában
olyan, mint egy férfi.*

Falvédő

*Mintha csak parancsra tenné, oly tapasztalatlan:
füstölgő zsírba híg palacsinta placcsan –
a rossz anyagból készült feleség
nem tesz délben ebédet eléd.
Kiebezett és átnevel,
darálthúsba bélsárt kever,
a fasírtba belesír.
Amúgy kellemes.*

KÜRTI LÁSZLÓ

gyűjtemény

*volt egy képeslapgyűjteményem,
azokról a bikinis csajokról, a kilencvenes
években, akiknek mára egész biztosan*

lepergett fenekükről a tengerhomok.
kított dombok az ég felé, pálmafás délelők,
árnyéktalan élmény, nyári tenger, félrecsúszott
kísérlet volt kitalálni, hogy melyik csípő,
boltos medence milyen lelki alkattal tud
csak beteljesülni igazán. látogatók, finnyás kóstolgotók
vagyunk mi csak ezen a partvidéken. a homok
megszárad, lepereg, akár a képsor.
két titok van: a megőrzés és a befogadás.

kávét cukorral

legelőbb azt a hármat néztem,
kik letipegtek a teraszról,
majd eszembe jutott, aki
amcsiba disszidált, és itt
hagyott mindent kalandból.

kávét ittam és ásványvizet,
április végi szél söpört.
a teraszon két férfi egyszerre
intett, hogy fizet, pedig még
alig ittak a sörükből.

virágok szirma a szomszéd
kertből behavazta a délutánt,
arra az amcsi nőre láttam,
ki húsos volt és meggyízű,
de nevetve mondta, mennyire utál.

azóta persze eltelt húsz év,
a kávét egy cukorral iszom.
míg nőket lesek a teraszról,
ez is úgy jön, talán a korról,
pereg a meggy-, a nőszírom.

különben őszül bent a táj is,
erre még nem láthatnak ők.
gesztenye között meggy virágozik,
tárcám keresem, s a zakóm,
de nem értik még a készülőt.

délután fél kettő lehet, mert
alig van még árnyékom. inget

*igazítok, lényeket. arra az amcsi
két halomra hordja a szél a vágyam,
itt lent az a három, most már mindegy...*

*végül is amcsi tök messze van,
itt meg, mire tipeg ez a három?
örülhetnék a vannak is, hogy
tűz a nap, s élhetek kicsit,
mielőtt még végleg elkiabálom.*

